

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **R. P.**, IČO: ...
sídlem P. 48, L.

zastoupena advokátkou JUDr. Kristinou Škampovou
sídlem Pellicova 29/8a, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 12. 2016, č. j. 62709/2016-MZE-17223

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 21. 12. 2016, č. j. 62709/2016-MZE-17223 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 14. 9. 2016, č. j. SZIF/2016/0489911 (dále jen „rozhodnutí SZIF“). Rozhodnutím SZIF byla podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu (dále jen „zákon o SZIF“) a podle § 9 odst. 2 nařízení vlády č. 142/2014 Sb., o stanovení bližších podmínek při provádění opatření

společné organizace trhů se zemědělskými produkty v oblasti vinohradnictví a vinařství (dále jen „nařízení vlády č. 142/2014 Sb.“) zamítnuta žádost žalobkyně o vyplacení podpory na Restrukturalizaci a přeměnu vinic.

2. Z rozhodnutí SZIF vyplývá, že žalobkyně doručila Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu dne 14. 12. 2015 žádost o podporu registrační č. 15/D62/500/000295 na Restrukturalizaci a přeměnu vinic, a to konkrétně na změnu odrůdové skladby vinice.
3. Při posuzování žádosti SZIF na základě údajů získaných od Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (dále též jen „Ústav“) zjistil, že žalobkyně nepodala Prohlášení o produkci za rok 2015, ačkoliv k tomu měla zákonnou povinnost podle § 29 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“). Tím žalobkyně nesplnila podmínku podle § 9 odst. 2 nařízení vlády č. 142/2014 Sb. Z tohoto důvodu SZIF žádost žalobkyně zamítl.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně uvedl, že zásadním důvodem zamítnutí žádosti o podporu bylo zjištění vyplývající z dat Registru vinic, který vede Ústav, a to nepodání Prohlášení o produkci za rok 2015. Z Registru vinic bylo zjištěno, že žalobkyně byla vedena v rozhodné době jako výrobce ode dne 19. 8. 2010, a proto se na ni nevztahovaly výjimky z povinnosti podat Prohlášení o produkci v souladu s čl. 9 odst. 2, 3 Nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ze dne 26. 5. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 (dále jen „Nařízení Komise č. 436/2009“). Žalobkyně tak měla povinnost podat Prohlášení o produkci za rok 2015, byť s nulovým stavem, ke dni 31. 12. téhož vinařského roku, a to do dne 15. 1. 2016.
5. Dále žalovaný uvedl, že za rok 2015 je v Registru vinic evidováno Prohlášení o sklizni ze dne 14. 1. 2016 a Prohlášení o produkci s datem podání 20. 9. 2016. Žalobkyně v odvolání uvedla, že obě tato prohlášení odeslala současně a u každého z obou formulářů systém zobrazil zprávu potvrzující přijetí podání, avšak nebyla jí doručena potvrzující zpráva. Toto tvrzení však žalobkyně nedoložila. SZIF dne 12. 10. 2016 požádal prostřednictvím Ústavu Ministerstvo zemědělství o prověření, zda žalobkyně podávala, případně zadávala do systému v období od 1.1.2016 do 15. 1. 2016 Prohlášení o produkci ke dni 31. 12. 2015 prostřednictvím Portálu farmáře. Ze zprávy o aktivitě žalobkyně na Portálu farmáře vyplynulo, že v daném období žalobkyně podala pouze Prohlášení o sklizni ke dni 31. 12. 2015, a to dne 14. 1. 2016 a Výkaz o produkci vína a ploše vinic pro odvod do Vinařského fondu za období od 1. 1. 2016 do 31. 3. 2016, a to dne 5. 1. 2016.
6. Žalovaný dodal, že v případě podezření na nestandardní chování při podání výše uvedených prohlášení přes Portál farmáře měla žalobkyně možnost opakovaně podat prohlášení, a to více různými způsoby. Žalobkyně však nevyužila možnost ověřit si doručení prohlášení do Registru vinic náhledem do Portálu farmáře na přehled jí podaných prohlášení za jednotlivé roky, ani nevyužila možnost kontaktovat některého z pracovníků Ústavu a ověřit si doručení prohlášení. Z těchto důvodů žalovaný potvrdil rozhodnutí SZIF a odvolání žalobkyně zamítl.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně uvedla, že v období roku 2015 nevyrobila žádné víno ani mošt a veškerou svoji sklizeň prodala v nezpracovaném stavu. Tuto informaci uvedla v Prohlášení o sklizni, které

eviduje správní orgán. Za období roku 2015 se žalobkyně pokusila odeslat „nulové“ Prohlášení o produkci přes Portál farmář současně s Prohlášením o sklizni. Po odeslání každého z obou formulářů žalobkyni systém zobrazil zprávu potvrzující, že podání bylo přijato. V obou případech však nepřišel potvrzovací e-mail. Žalobkyně tedy věřila, že systém její podání přijal tak, jak avizoval při odeslání, ale pro přetížení serveru neodeslal potvrzovací e-mail. Následně se dozvěděla, že Prohlášení o sklizni za rok 2015 je na Ústavu Oblekovice evidováno, avšak Prohlášení o produkci za rok 2015 nikoliv. Prohlášení o produkci se nezaznamenalo ani do přehledu o subjektu. Prohlášení o produkci bylo „nulové“, tedy že v roce 2015 nevyráběla víno ani mošt, jak bylo také uvedeno v Prohlášení o sklizni.

8. Žalobkyně dále uvedla, že skutečnost, že je vedena v Registru vinic jako výrobce již ode dne 19. 8. 2010, nemohla být relevantní pro posouzení, zda ji vznikla povinnost podat Prohlášení o produkci. Žalobkyně sice připustila, že podle ust. § 11 o vinohradnictví a vinařství měla povinnost oznámit ukončení výroby, které se zapisuje do Registru vinic, avšak s porušením této povinnosti nespojuje nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ani nařízení vlády č. 142/2014 Sb., sankci spočívající v nepřiznání podpory. Podle žalobkyně by bylo v rozporu s nařízením Komise (ES) č. 436/2009 posuzovat otázku, zda osoba vyrábí víno nebo mošt nikoli podle skutečnosti, ale podle stavu zápisu v Registru vinic. Nařízení Komise (ES) č. 436/2009 výslovně předpokládá, že Prohlášení o produkci má za povinnost podat osoba, která víno a/nebo mošt skutečně vyrobila, nikoli osoba, která je vedena v nějakém registru jako výrobce. Tím, že žalovaný nesprávně vázal povinnost podávat prohlášení o produkci na údaje vedené v Registru vinic, zakládal tuto povinnost nově a nad rámec zákona, resp. nařízení Komise (ES) č. 436/2009, též pro osoby, které v daném období žádné víno a/nebo mošt nevyprodukovaly, ale opomněly se odhlásit jako výrobci z Registru vinic.
9. Dle názoru žalobkyně je výklad aplikovaný žalovaným, že výrobci, kteří v daném období nevyrobili žádné víno a/nebo mošt, mají podat „nulové“ Prohlášení o produkci, zjevně v rozporu se zásadou, že povinnosti mohou být ve veřejném právu ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích, neboť povinnost podávat (byť „nulové“) Prohlášení o produkci osobami, které v daném období žádné víno a/nebo mošt nevyrobily, z žádného zákona neplyne. Naopak tento extenzivní výklad zakládá zcela novou povinnost podávat „nulové“ Prohlášení o produkci pro osoby, které v daném období víno a/nebo mošt nevyrobily.
10. Žalobkyně je proto přesvědčena, že jí povinnost podat Prohlášení o produkci za rok 2015 nevznikla a nemohla ji stihnout sankce v podobě zamítnutí žádosti o podporu na Restrukturalizace a přeměnu vinic. Ustanovení § 9 odst. 2 nařízení vlády č. 142/2014 Sb., stíhá sankcí zániku nároku na podporu pouze takové nepodání prohlášení, k jehož podání má žadatel povinnost podle nařízení Komise (ES) č. 436/2009. Žalobkyně však všechna podání, k nimž byla v roce 2015 povinna, podala. Pokud tedy žalovaný zamítl její odvolání na základě nesprávného předpokladu, že nesplnila povinnost, kterou objektivně neměla, jednalo se o nezákonné rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. K žalobě se vyjádřil tak, že čl. 9 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 stanoví pro výrobce vína povinnost podávat povinné prohlášení o produkci každoročně (s výjimkami stanovenými dále). Podle žalovaného nebylo úmyslem zákonodárce, aby vnitrostátní orgány každý rok přezkoumávaly, zda v daném roce výrobce vína skutečně svou činnost provozoval či nikoli. Uvedené ustanovení je nutno chápat tak, že kdo provozuje výrobu vína, resp. je takto na základě svého vlastního prohlášení registrován v Registru vinic, má povinnost každoročně podávat povinné prohlášení o produkci, a to bez ohledu na to, zda v daném roce nějaké víno vyprodukoval či nikoli. Této povinnosti se zproští pouze tehdy, pokud spadá pod některou z výjimek uvedených v čl. 9 odst. 2 a 3 nařízení Komise (ES) č. 436/2009. Nejde tedy o to, že by správní orgány musely v každém okamžiku zkoumat, zda výrobce vína skutečně provozuje svou činnost či nikoli. Obdobně se v případě podnikající fyzické osoby nezkoumá, zda v době porušení některé své povinnosti skutečně podnikala; podstatné je, že byla v této době vedena jako podnikatel v příslušných evidencích. Přitom ani podnikatel není definován jako „osoba, která je vedena v živnostenském či jiném rejstříku“, ale jako „ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku“ (§ 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Optikou žalobkyně dovedenou ad absurdum by však zřejmě i v případě postihu podnikatelů za porušení jejich povinností mělo být zkoumáno, zda taková podnikající fyzická osoba v daném období skutečně vykonávala svou činnost, či nikoli.
12. Osoba, která víno vyrábí, je povinna tuto svou činnost oznámit nejpozději v den zahájení výroby Ústavu, jenž provede zápis této skutečnosti do Registru vinic podle § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalobkyně byla v rozhodném období vedena v Registru vinic jako výrobce, z čehož vyplývalo, že byla také povinna plnit veškeré povinnosti vyplývající pro výrobce ze zákona o vinařství a vinohradnictví, tedy mimo jiné i povinnost podávat povinné hlášení o produkci podle § 29 odst. 4 zákona o vinařství a vinohradnictví. Na žalobkyni nedopadala ani jedna z výjimek uvedených v čl. 9 odst. 2, 3 nařízení Komise (ES) č. 436/2009, a žalobkyně tak byla povinna v roce 2015 podat Prohlášení o produkci, byť s nulovým stavem.
13. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že z textu nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ani z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 142/2014 Sb., nevyplývá, že by zákonodárce měl v úmyslu respondentům uložit povinnost podávat Prohlášení o produkci i v případě, že v daném období žádná produkce neprobíhala. Z právních předpisů vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo zatížit povinností podávat Prohlášení o produkci pouze ty pěstitele, kteří skutečně v daném období víno nebo mošt vyprodukovali. O skutečnosti, že mošt ani víno v předmětné době nevyráběla, žalobkyně informovala SZIF v Prohlášení o sklizni. Požadavek SZIF na podávání „nulového“ Prohlášení o produkci považuje žalobkyně za nezákonný. Jde o výsledek extenzivního výkladu právních norem správním orgánem provedený v její neprospěch. Žalovaný požadoval, aby jedinou skutečností, a sice že v roce 2015 nevyrobila žádné víno ani mošt, žalobkyně dokázala hned třemi listinami, a to Prohlášením o sklizni, nulovým Prohlášením o výrobě a k tomu také písemným oznámením o přerušení výroby, byť na jediný rok.
14. S odkazem na výjimky podle čl. 9 odst. 2, 3 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 žalobkyně dále uvedla, že obě žalovaným citované výjimky se týkají producentů, kteří v dané období

vyprodukovali víno a/nebo mošt, ale prohlášení podávat nemusí, protože jde o produkci malého objemu pro vlastní potřebu, nebo k prohlášení dojde prostřednictvím družstva, kterého je producent členem. Tyto výjimky byly na případ žalobkyně zcela nepřiléhavé, neboť ta v daném období žádné víno ani mošt nevyprodukovala. Žalovaný dovedl svou argumentaci do absurdity srovnáním s podnikající fyzickou osobou a její definicí. Zde však nebylo možné hovořit o tom, že by správní orgán musel jakkoliv svou „další činností“ přezkoumávat, zda žalobkyně v předmětném roce vyprodukovala víno nebo mošt. K tomuto účelu mohlo a mělo SZIF posloužit včas a řádně podané Prohlášení o sklizni, ve kterém toto uvedla, a SZIF rozhodně po žalobkyni neměl svou nezákonnou interpretaci nařízení vlády č. 142/2014 Sb., či nařízení Komise (ES) č. 436/2009 vyžadovat splnění jím nezákonně dovozené právní povinnosti a její nesplnění sankcionovat nepřiznáním dotace. K odkazu na metodický pokyn *Příručka pro žadatele – restrukturalizace a přeměna vinic* žalobkyně uvedla, že ačkoliv se tento dokument jeví jako vhodné vodítko pro zájemce o získání dotace, hned na třetí straně této příručky je uvedeno, že příručka není právně závazná. Žalobkyně uzavřela, že postupovala v souladu s uvedenou legislativou a plnila všechna kritéria k získání požadované dotace, přičemž zmíněná příručka pouze potvrzuje její předchozí tvrzení. Žalobkyni nemůže být nyní kladeno k tíži, že se v minulosti snažila praxi SZIF, která neměla oporu v zákoně, vyhovět.

15. K replice žalobkyně se následně vyjádřil ještě žalovaný, a to tak, že z Prohlášení o sklizni lze dovodit pouze údaj, zda žalobkyně v daném roce vyrobila víno z hroznů z vlastních vinic. K výrobě vína však mohou být použity i nakoupené suroviny (hrozny, mošt, rmut). I taková výroba je předmětem Prohlášení o produkci a nelze ji zjistit pouze z Prohlášení o sklizni. Podle žalovaného též není pravdou, že SZIF požadoval doložení „nulové“ produkce hned třemi listinami. K doložení tohoto údaje sloužilo pouze Prohlášení o produkci. Pokud by žalobkyně řádně oznámila přerušení své výroby, Prohlášení o produkci by již po ní nebylo požadováno. Žalobkyně však řádně a včas podala pouze jediné prohlášení, a to Prohlášení o sklizni, které ve vztahu k celkové produkci žalobkyně nemělo dostatečnou vypovídací hodnotu.

IV. Posouzení věci soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Stěžejním pro danou věc je posouzení otázky, zda žalobkyně měla povinnost podat Prohlášení o produkci podle § 29 zákona o vinohradnictví a vinařství, pokud v daném období byla v Registru vinic vedena jako výrobce, avšak fakticky nevyrobila žádné víno a/nebo mošt.
18. Podle § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství *zahájení, přerušení a ukončení výroby produktů, s výjimkou sklizených čerstvých vinných hroznů, je výrobce povinen oznámit písemně Ústavu, nejpozději v den zahájení, přerušení nebo ukončení výroby produktů; v oznámení výrobce uvede své jméno, příjmení a trvalý pobyt, jde-li o fyzickou osobu, obchodní firmu nebo název a sídlo, jde-li o právnickou osobu, a místo výroby produktu. Oznámení podle tohoto*

odstavce se zapisuje do Registru vinic podle § 28 (dále jen „Registr“). Vzor oznámení o zahájení, přerušení nebo ukončení výroby produktu zveřejní ministerstvo na svých internetových stránkách.

19. Podle § 28 odst. 7 zákona o vinohradnictví a vinařství údaje oznamované Ústavu musí být úplné a pravdivé a musí vycházet z evidence podle § 6, § 11 odst. 2 a § 30.
20. Podle § 3 odst. 1 písm. o) zákona o vinohradnictví a vinařství se pro účely tohoto zákona rozumí výrobcem fyzická nebo právnická osoba, která vyrábí z vinných broznů, rmutu, moštu nebo z mladého vína v procesu kvašení produkt tím, že jej zpracovává, včetně jeho zpracování pro jiného výrobce, nebo nechává zpracovat za účelem jeho uvádění do oběhu.
21. Podle § 29 zákona o vinohradnictví a vinařství
 - (1) Prohlášení o sklizni obsahuje údaje o výsledcích sklizně ke dni 31. prosince téhož vinařského roku a podává se do 15. ledna vinařského roku.
 - (2) Prohlášení o sklizni podává rovněž obchodník s moštovými brozny.
 - (3) Prohlášení o sklizni nemusí podávat osoba, která veškerou svou produkci zpracovává na víno nebo si ji nechává zpracovat na víno.
 - (4) Prohlášení o produkci obsahuje údaje o produkci ke dni 31. prosince téhož vinařského roku a podává se do 15. ledna vinařského roku.
 - (5) Ministerstvo zveřejní vzor prohlášení o sklizni, vzor prohlášení o produkci a vzor prohlášení o zásobách na svých internetových stránkách.
22. Výrobci hroznů jsou nejen podle zákona o vinohradnictví a vinařství, ale i dle nařízení Komise (ES) č. 436/2009 povinni každoročně podávat Prohlášení o produkci.
23. Konkrétně podle čl. 9 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 fyzické nebo právnické osoby nebo seskupení těchto osob, včetně vinařských družstev, které ze sklizně běžného roku vyrábějí víno a/nebo mošt, podávají každoročně příslušným orgánům určeným členskými státy prohlášení o produkci, které obsahuje alespoň údaje podle přílohy IV tohoto nařízení.
24. Podle čl. 9 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 producenti broznů podle čl. 8 odst. 2 a producenti, kteří ve svých zařízeních získají vinifikací nakoupených broznů méně než 10 hektolitru vína, které nebylo a nebude v žádné formě uváděno na trh, nemusí podávat prohlášení o produkci.
25. Podle čl. 9 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 prohlášení o produkci rovněž nemusí podávat producenti broznů, kteří jsou členy nebo společníky vinařského družstva, jež musí podávat prohlášení, a kteří dodávají vlastní produkci broznů tomuto vinařskému družstvu a mají nárok na výrobu množství vína menšího než 10 hektolitru pro vlastní spotřebu.
26. Soud považuje za nesporné, že v rozhodné době, tedy pro rok 2015, byla žalobkyně vedena jako výrobce podle Registru vinic. Jak vyplývá z úvodní části nařízení Komise (ES) č. 436/2009 (odst. 5), Registr vinic je informačním systémem určeným ke sledování a kontrole produkčního potenciálu České republiky. Na existenci Registru vinic je pak vázáno získávání finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie na podporu opatření na restrukturalizaci a přeměnu vinic [viz dříve čl. 185a nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne

22. 10. 2007, účinného do dne 31. 12. 2013 a nyní čl. 145 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17.12.2013, účinného od 1. 1. 2014].

27. Žalobkyně pochybila, když ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství neoznámila přerušení či ukončení výroby produktů v roce 2015. Ústav z tohoto důvodu nemohl zapsat do Registru vinic (§ 28 zákona o vinohradnictví a vinařství) stav odpovídající skutečnosti. Pokud pak z těchto neaktuálních a skutečnosti neodpovídajících údajů a stavu vycházel SZIF, potažmo žalovaný, nemůže to být správním orgánům přičítáno k tíži, jelikož neaktualnost údajů způsobila zcela zřejmě svým pochybením žalobkyně, která nedostala své zákonné (oznamovací) povinnosti. Žalobkyně tak byla v rozhodném období vedena v Registru vinic jako výrobce vína a/nebo moštů, přičemž tam byla takto zapsána z vlastní (ne)iniciativy. Ve smyslu zákona o vinohradnictví a vinařství a nařízení Komise (ES) č. 436/2009 tak byla povinna podávat Prohlášení o produkci za rok 2015, byť „nulové“, a to do dne 15. 1. 2016, jelikož sama z vlastní vůle oznámila podáním ze dne 19. 8. 2010 zahájení výroby (viz přehled o subjektu z Registru vinic aktuální ke dni 10. 8. 2016). Soud má za to, že žalobkyně tímto podáním označila sama sebe jako výrobce *vína a/nebo moštu* podle § 3 odst. 1 písm. o) zákona o vinohradnictví a vinařství. Zároveň, jak již soud uvedl výše, to byla žalobkyně, která ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství neoznámila přerušení výroby produktů v roce 2015, přičemž z toho důvodu byla i nadále jako výrobce v Registru vinic evidována.
28. Soud tedy konstatuje, že v rozhodné době, tj. v roce 2015, byla žalobkyně výrobcem podle § 3 odst. 1 písm. o) zákona o vinohradnictví a vinařství, resp. producentkou hroznů podle čl. 7 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 436/2009, a to z důvodu podaného oznámení o zahájení výroby, vedeného v rozhodné období v Registru vinic. Podle § 29 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství, resp. čl. 9 nařízení Komise (ES) č. 436/2009, žalobkyně měla povinnost zaslat Prohlášení o produkci za rok 2015, a to do dne 15. 1. 2016.
29. Nadto lze dodat, že v době rozhodování neměl správní orgán prvního stupně žádnou možnost zjistit, že žalobkyně fakticky nebyla výrobcem vína a/nebo moštu. V žádosti to žalobkyně nikterak nezmínila. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně pochybila i tím, že ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství tuto změnu nenahlásila Ústavu, aby ji zapsal do Registru vinic, ze kterého následně SZIF vycházel, a zároveň ani nepodala Prohlášení o produkci za rok 2015, ze kterého by tato skutečnost také mohla být zřejmá. O skutečnosti, že žalobkyně v rozhodném roce 2015 nevyrobila žádné víno ani mošt, se tak správní orgány poprvé dozvěděly až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a to z odvolání podaného proti rozhodnutí SZIF ze dne 29. 9. 2016, respektive se s ní mohli seznámit nejdříve dne 20. 9. 2016, kdy žalobkyně dlouho po uplynutí zákonné lhůty doplnila Prohlášení o produkci za rok 2015. Skutečnost, že žalobkyně nebyla výrobcem vína a/nebo moštu, totiž nevyplývala ani z řádně podaného Prohlášení o sklizni za rok 2015, ačkoliv žalobkyně tvrdí opak. Z tohoto Prohlášení lze dovodit pouze to, zda žalobkyně v daném roce vyrobila víno a/nebo mošt z hroznů z vlastních vinic. Jak ve vyjádření k replice žalobkyně přiléhavě uvedl žalovaný, k výrobě vína mohou být použity nejen hrozny z vlastních vinic, ale i nakoupené suroviny. I taková výroba je předmětem Prohlášení o produkci a nelze ji zjistit pouze z Prohlášení o sklizni, jak uvedla žalobkyně [k tomu viz článek 8 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ve spojení s Přílohou III

Nařízení a článek 9 odst. 1 nařízení ve spojení s Přílohou IV Nařízení Komise (ES) č. 436/2009)].

30. Soud následně musel ověřit, zda správní orgány postupovaly správně, pokud z důvodu nepodání Prohlášení o produkci za rok 2015 žalobkyni nepřiznaly nárok na vyplacení podpory na Restrukturalizaci a přeměnu vinic. Vycházel přitom z následující právní úpravy:
31. Podle § 9 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 142/2014 Sb., *pokud žadatel o podporu podle § 3 nebo 4, který má povinnost podat prohlášení o sklizni, produkci nebo zásobách, překročí v jakémkoli kalendářním roce od podání žádosti do podání oznámení o provedení opatření termín stanovený pro jeho nebo jejich podání, Fond sníží podporu podle § 3 nebo 4 o 1 % za každý pracovní den překročení termínu podání prohlášení v jednotlivých letech.*
32. Podle § 9 odst. 2 písm. b) nařízení vlády č. 142/2014 Sb., *pokud žadatel o podporu podle § 3, 4 nebo 4a překročí v jakémkoli roce od podání žádosti do podání oznámení o provedení opatření termín stanovený pro podání jakéhokoli v z prohlášení podle písmene a) o více než 10 pracovních dnů, nemá nárok na podporu.*
33. Také podle čl. 18 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 *osoby povinné podávat prohlášení o sklizni, produkci nebo zásobách, které nepodají tato prohlášení do termínů uvedených v článku 16 tohoto nařízení, nemohou s výjimkou případů vyšší moci využívat opatření podle článků 12, 15, 17, 18 a 19 nařízení (ES) č. 479/2008 pro běžný hospodářský rok ani pro následující hospodářský rok. Při překročení termínů stanovených v článku 16 tohoto nařízení, které nepřesáhne 10 pracovních dnů, se však částka, která má být vyplacena za běžný hospodářský rok, snižuje v procentním poměru, který stanoví příslušný orgán v závislosti na délce překročení termínu, aniž by tím byly dotčeny vnitrostátní sankce.*
34. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala Prohlášení o produkci za rok 2015 až dne 20. 9. 2016, tedy více než 8 měsíců po zákonem stanoveném termínu (15. 1. 2016), správní orgány její žádost řádně přezkoumaly ve smyslu nařízení vlády č. 142/2014 Sb., a správně dovodily, že z důvodu uvedeného v § 9 odst. 2 písm. b) nařízení vlády č. 142/2014 Sb., žalobkyně nemá na podporu nárok. Žádost žalobkyně tak byla zamítnuta po právu.
35. Správní orgány při svém rozhodování o žádosti žalobkyně vycházely z údajů získaných z Registru vinic, které byly aktuální ke dni 10. 8. 2016 a z nichž vyplývá, že žalobkyně byla vedena jako výrobce vína a/nebo moštů. Z předmětného Registru dále vyplynulo, že žalobkyně nepodala Prohlášení o produkci za rok 2015 podle čl. 9 odst. 1 Nařízení Komise (ES) č. 436/2009, podle kterého *fyzické nebo právnické osoby nebo seskupení těchto osob, včetně vinařských družstev, které ze sklizně běžného roku vyrábějí víno a/nebo mošt, podávají každoročně příslušným orgánům určeným členskými státy prohlášení o produkci.* Pokud by žalobkyně řádně ohlásila přerušování své výroby, což neučinila, tak by po ní předmětné Prohlášení o produkci za rok 2015 požadováno nebylo. V souladu s ust. § 29 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství mělo Prohlášení o produkci obsahovat *údaje o produkci ke dni 31. prosince téhož vinařského roku a podává se do 15. ledna vinařského roku.*
36. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně podala Prohlášení o produkci za rok 2015 až dne 20. 9. 2016, tzn. více než 8 měsíců po časovém období, které je pro tuto povinnost stanoveno v čl. 16 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 a v § 29 odst. 4 zákona

o vinohradnictví a vinařství. Jak již uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 8 A 51/2012-35, „[c]itované právní předpisy nedávají prostor žadatelům o podporu podávat příslušné prohlášení mimo stanovené termíny. Nařízení Komise (ES) č. 436/2009 sice stanovuje, že členské státy mohou stanovit dřívější termíny, nicméně Česká republika dřívější termín nestanovila.“ Soud proto přisvědčil závěru správních orgánů, že pokud žalobkyně podala Prohlášení o produkci za rok 2015 až dne 20.9.2016, učinila tak mimo zákonem stanovený termín, přičemž v době rozhodování správního orgánu prvního stupně (dne 14. 9. 2016) nebylo toto povinné prohlášení žalobkyní ještě ani podáno.

37. Žalobkyně tedy nesplnila podmínku pro využití opatření investice dle čl. 18 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009, podle něhož osoby povinné podávat prohlášení, které nepodají příslušné prohlášení do stanovených termínů, nemohou s výjimkou vyšší moci využívat opatření investice pro běžný hospodářský rok ani pro následující hospodářský rok. Žalobkyně v inkriminované věci výjimku vyšší moci netvrdila ani nedoložila. Zamítnutí žádosti žalobkyně tedy bylo v souladu s ust. § 9 odst. 2 písm. b) nařízení vlády č. 142/2014 Sb., i čl. 18 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č. j. 8 A 51/2012-35).
38. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobkyně, že se sice pokusila Prohlášení o produkci zaslat přes Portál farmáře společně s Prohlášením o sklizni, kdy po odeslání každého z formulářů se jí údajně zobrazilo potvrzení o tom, že podání bylo přijato, avšak žalobkyně věřila, že pouze z důvodu přetížení serveru systém neodeslal potvrzovací e-mail. Z výpisu z Registru vinic aktuálního ke dni 28. 3. 2017 (i ke dni 10. 8. 2016), založeného ve spisovém materiálu, lze sice vyčíst, že Prohlášení o sklizni za rok 2015 bylo opravdu zasláno dne 14. 1. 2016, tedy v řádném termínu, avšak bylo odpovědností žalobkyně, aby si ověřila, že řádně bylo odesláno i Prohlášení o produkci za rok 2015.
39. Pokud žalobkyně spoléhala pouze na údajné přetížení serveru, které ničím neprokázala, se kterým spojovala nedoručení potvrzení o podání Prohlášení o produkci, zachovala se v tomto směru zcela nezodpovědně, jelikož skutečnost, že došlo k řádnému podání Prohlášení o produkci za rok 2015, si mohla ověřit pouhým nahlédnutím do Registru vinic, kdy „[p]řístup do Registru k individuálním údajům, které jsou v něm vedeny, má pěstitel prostřednictvím heslem zabezpečené části Portálu farmáře“ (RADA, T. Komentář k zákonu o vinohradnictví a vinařství: komentář. Wolters Kluwer ČR, 2012). Žalobkyně tak neučinila a spoléhala na ničím neprokázanou domněnku, že Prohlášení o produkci za rok 2015 zaslala dne 14. 1. 2016 společně s Prohlášením o sklizni za rok 2015; k tomuto dni však podání Prohlášení o produkci za rok 2015 v Registru vinic nebylo zcela zřejmě vedeno (viz výpis z Registru vinic aktuální ke dni 10. 8. 2016). Žalobkyní tvrzené přetížení serveru tak nemůže být kladeno k tíži Ústavu, jenž Registr vinic vede, případně správním orgánům, které rozhodovaly o žádosti žalobkyně o vyplacení podpory na Restrukturalizaci a přeměnu vinic, jelikož žalobkyně měla možnost si ověřit, zda podání Prohlášení o produkci za rok 2015 systém zaevidoval či nikoliv. Nadto svá tvrzení o přetíženém serveru žalobkyně ničím nepodložila.
40. Pro úplnost lze dodat, že podle ust. § 28 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství ten, kdo je podle tohoto zákona povinen oznamovat nebo zasílat údaje Ústavu, *musí na výzvu orgánu dozoru (§ 37) prokázat, že tuto povinnost splnil*. Žalobkyně však tuto skutečnost zjevně prokázat nemohla, ani kdyby k ní byla vyzvána.

41. Lze uzavřít, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předpokládané náležitosti, je v něm náležitě vymezen předmět řízení i hlediska, z nichž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zkoumáno. Žalovaný v něm rovněž detailně popsal rozhodný skutkový stav a rozvedl právní závěry z něho vyplývající, přičemž výrok napadeného rozhodnutí má v těchto důvodech oporu. V napadeném rozhodnutí je jasně a jednoznačně uvedeno, jak žalovaný rozhodl o odvolání, z jakých důvodů, i jak uvážil o odvolacích námitkách a o tvrzeních žalobkyně. Se závěrem žalovaného o souladu rozhodnutí SZIF se zákonem a nedůvodnosti žalobkyní podaného odvolání se soud plně ztotožňuje.
42. Protože soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto druhým výrokem rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu